

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

HEATHER GRAHAM VEATU

**KA TÄIUSLIK KURITÖÖ
EI OLE VEATU**

Heather Graham
Flawless
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Heather Graham Pozzessere
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01339618
ISBN 978-9949-82-164-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Pühendusega New York Cityle – ülerahvastatud, pöörane,
imeline, mitmekesine,
täis ajalugu, teatrit,
muusikat, kunsti, arhitektuuri
ja imesid, mida ei leia mitte kusagilt mujalt.
Selle suurepärase Ameerika linna elanike vastupidavusele.
Ja härra Korbin Pozzesserele,
kelle vanemad Derek Pozzessere ja Yevgeniya Yeretskaya
suutsid selles üüratus inimmeres
kuidagi kohtuda ja armuda!

Esimene peatükk

„KÕIK on hästi. Päriselt. Aga ma pean sulle rääkima, mida ma tegin. No hästi, loomulikult oli ta selle ära teeninud,“ ütles Julie Benton telefonis.

„Mida sa tegid?“ küsis Kieran Finnegan. Senimaani oli ta kuulnud ainult poole kõrvaga, Julie nutulaul oli kestnud juba üsna mõnda aega.

Kieran pühkis baariletti, üks silm tööülesandel, teine publikulastajatel.

Õnneks suutis ta hetkel kerge vaevaga töötada ja kuulata, sellest hoolimata et Julie sapi adressaat – tema peaaegu-eks Gary Benton – oli üks vähestest inimestest Broadwayl asuvas Finnegan'is, ühes linna vanimas ühele perekonnale kuuluvas kesklinna pubis.

Julie itsitas. „Ta oli selle ära teeninud,“ kordas ta.

Kieran ei kahelnud selles. Talle lihtsalt ei meeldinud, et Juliega rääkides oli Gary tema nägemisväljas.

Finnegan'isi koristamine ei olnud talle kunagi vastumeelt, sest see oli sama hästi kui tema kodu. See oli imekaunis vana koht, kus olid peened puitnikerdised, ohtralt erinevaid laudu ja vahe-seintega eraldatud alasid ning arvukate vaadiõlled ja liri viskide kollektsiooniga klassikaline baar. Baarileiti taga rippusid fotod pubist läbi aegade. Teisel pool oli mugav söögituba sama rikkaliku puidust sisekujunduse ja nägusate nikerdistega.

Lõuna ja *happy hour*'i vahelisel ajal ei olnud seal väga palju rahvast.

Ühes baarileti otsas oli Bobby O'Leary. Kuigi ta oli juba pikka aega paranev alkohoolik, oli Finnegan's endist viisi tema seltsielu keskpunkt. Ta oli endiselt üks nende parimaid kliente.

Kieran andis Bobbyle tavapärase laimiga mullivee ning mees luges Timesi.

Kahes lauas istusid veel pikka lõunat pidavad ärijuhid. Ühes lauas oli kolm ja teises – nende hulgas ka Gary – oli neli. Finnegan's ei olnud isegi ametlikult avatud. Uksel oleva sildi järgi olid nad kella 15.00st kuni 16.30ni suletud, aga seal olid peamiselt sõbrad ja püsikliendid, kes teadsid, et võivad sisse tulla ja saada naeratu-sega teenindust. Mõlemad lauad olid oma arve tasunud ja istusid kohvitasside taga. Kieran oli viimast korda täitnud kõik tassid – ja suutnud Garyle kõrvetavkuuma kohvi mitte peale ajada –, enne kui koristama hakkas.

Ja enne, kui Julie helistas. Ta ei maininud Juliele, et Gary on pubis. Õieti oli ta hämmingus, et mees üldse oli sinna tulnud. Ta ei olnud seal teretulnud. Aga ta oli koos Jimmy McManusega – vana kliendi ja ettevõtjaga, kes oli teeninud varandusi kõigega, alates võlumoppidest kuni disainerkoeratoiduni ja Wall Streeti tehinguteni. Jimmy oli valge juuksepahmaka ja väleda naeratu-sega tore mees, trimmis ja terve, hoolimata oma kange liri porteri lembusest. Nendega koos oli kaks meest, kes näisid olevat Jimmy sõbrad. Kieran ei lubanud endal sinna joosta, Garyl kratist haarata ja mees välja tänavale visata. Aga enne kohvikruuside täitmist ei olnud ta laua ligi käinud. Laudu teenindas Mary Kathleen, kes oli hiljuti saabunud Euroopast ja oli Kierani venna Declani elu armastus. Tema oli teenindanud seda lauda, aga ta lahkus kell kolm. Mis tähendas, et Kieranil ei olnud muud valikut kui võtta üle.

Teist kahte meest Jimmy lauas oli Kieran varem pubis näinud, aga ei tundnud neid. Üks oli brünett ja teine kahvatu. Nad olid sõbralikud, viisakad ning kandsid nägusaid äriülikondi nagu pal-

jud publi kliendid, kes jalutasid kohale Wall Streeti pankadest ja firmadest, kus nad töötasid.

Nad kõik nägid välja jõukamad kui Gary Benton, see oli kindel. Võib-olla proovis ta õppida, kuidas jõuda nende tasemele.

Kieran sundis end laua poole mitte vaatama ning lõpetas koristamist ja *happy hour*'i ettevalmistusi, kuulates samal ajal Juliet. Vot see oli alles raske ning mitte ainult selle pärast, et Juliel ja Garyl oli pooleli nukker abielulahutus.

Gary oli seda tahtnud. Kieran teadis, et vahel asjad lihtsalt lagunevad koost. See oli alati raske ja muret tekitav, aga antud juhul tundus, et Gary kohtles Juliet lausa tahtliku õelusega.

Julie vajas oma sõpru ja Kieran tundis, et peab olema talle toeks.

„Ära vaata Gary poole. Lihtsalt kuula Juliet,“ ütles ta endale. „Jah, kuula Juliet ja ole hea sõber.“

Ja korista publi midagi Garyle kaela kallamata. Teda ei huvitanud, kui Gary enam kunagi tagasi ei tule, aga ta ei tahtnud minema ajada Jimmyt ega teisi. Finnegan's ei olnud tema põhitöö, aga see oli tema perekonna äri ning tähtis neile kõigile – talle ja tema kolmele vennale.

Finnegan's oli tõeline Iiri-Ameerika publi. Kierani vanaisa oli ostnud selle ühelt sugulaselt, kui ta pärast Teist maailmasõda Ameerikasse tuli. Õigupoolest oli see kuulunud Finneganidele alates kodusõja lõpust. Peale imelise valiku baaris – oivalised vaadiõlled ja kvaliteetsed majajoogid – pakkusid nad head pubitoitu. Inimesed tulid sööma ja jooma, aga nad tulid ka suhtlema, sõpradega kohtuma. Mõnikord, töövabal ajal nagu praegu tähendas see ootamist, kuni juurde astus parajasti koha eest vastutav Finnegan – tol ajal tema vanem vend Declan – või mõni teine pere-liige.

Kuigi see ei olnud enam Kierani päris töö, oli ta alati hea meellega pubis abiks. Nüüd oli ta kriminaalpsühholoog. Aga ta ei olnud töötanud piisavalt kaua koos doktor Fulleri ja doktor Miroga,

et Juliega pikem teraapiline telefoniseanss läbi viia, isegi kui ta arvas, et see kriis tema sõbranna elus võib lõppeda tõsiste vaimse tervise probleemidega. Õnneks oli tal vaba päev – doktor Miro oli konverentsil ning doktor Fuller oli võtnud puhkusepäeva ja käskinud oma alluvatel – Kieranil ning nägusal noorel administraatoril ja abilisel Jake Johnstonil – sama teha.

„Ma olin rahulik, Kieran, ma vannun,“ ütles Julie. „Sa pead seda mõistma. Rahulik – ja kaval.“

Väga hea, mõtles Kieran. Rahulik. Alates Gary jäärpäisest katsest lõhkuda nende abielu oli Julie kõikunud metsikute raevuhooegade ja rohkete pisarate vahel. Kieran ei saanud seda talle pahaks panna. Gary oli näinud tohutult vaeva, et teha talle haiget. Ta viis oma uue tüdruku nende koju, armatses tollega tema ja Julie voodis ning mingil moel unustas tüdruk „kogemata“ sinna oma aluspüksid. Ta tühjendas nende ühise pangakonto ja – mis ilmselt kõige õelam – ütles Juliele, et too ei erutanud teda enam seksuaalselt. Hullem veel – ta väitis, et pidas teda tülgestavaks.

„Mida sa tegid?“ uuris Kieran ohtu tunnetades.

„Noh...“ Julie itsitas jälle, „...sul on kindlasti hea meel kuulda, et ma ei otsinud kusagilt relva ega lasknud teda maha.“

„Seda on mul tõesti hea meel kuulda. Aga *mida* sa siis tegid?“

„See, mida *tema* tegi, oli hullem. Mina läksin oma vanemate juurde ja jätsin talle maja,“ jätkas Julie. „Ta ütleb, et ei kannata elada koos minuga, aga tuleb välja, et ma ei tohi ka lahkuda. Ta helistas mulle ja kutsus mind tagasi, et ma toidaksin oma neetud koeri. Ta hoidis neid puuris, ei olnud neid kordagi välja lasknud! Nad olid nälgunud, Kieran, ja oma väljaheidetega koos.“

Kieran vaatas lauda, kus Gary istus. Ta oli nüüd koos teistega püsti tõusnud, õnneks olid nad lahkumas. Nii ei tundnud Kieran kiusatust tekitada talle kehalist kahju.

Ta vaatas meest lahkumas. Ta oli nägus, aga Kieranile ei olnud ta kunagi väga meeldinud. Naise arvates oli ta kuidagi... *libe*.

Tema väle võluv naeratus tähendas tavaliselt, et ta kavatseb midagi riukalikku. Ta müüs ühes peenes Teemandirajooni kaupluses vääriskive ja ehteid ning oli tihti Juliele öelnud, et pidi viima mõne naise õhtusöögile või välja, sest suur müük oli silmapiiril.

Libe.

Kieran ja tema vennad olid teda kannatanud ainult ühel põhjusel. Sest nad armastasid Juliet, oma lapsepõlvesõpra.

Aga ta jättis koerad puuri luku taha?

„Kui kohutav. Sa peaksid kutsuma talle politsei. Või välja kolima. Ma ütlesin, et tule minu juurde...”

„Mina ja koerad ei mahu sinu korterisse,” ütles Julie.

Ilmselt oli see tõsi, Kierani St. Marks Place'i korter oli postmargiisuurune. Aga ta ei hoolinud, kui tema, Julie ja kaks koera oleksid kõik sinna surutud. Loomade ahistamine ei olnud kunagi vastuvõetav.

„Küll me hakkama saaksime,” ütles Kieran talle. „Ja kui ta tõesti käitub nii kohutavalt, pead sa sealt ära tulema. Ma tõepoolest arvan, et sa peaksid helistama politseisse. Selle vastu on olemas seadused.”

„Ei, ma ei taha politseid asjasse segada.”

Kieran krimpsutas selle peale nägu. Ka temale ei meeldinud politsei sekkumine, olgugi et oma uue ameti tõttu töötas ta üsna tihti nendega koos. Kui tema vanimast vennast Declanist oli saanud üdini eeskujulik kodanik, siis tema teistel vendadel – kaksikvennal Kevinil ja nende väikevennal Danielil, kes oli terve aasta noorem – olid endiselt erinevatest tänavajõukudest „sõbrad”. Nad üritasid saada korralikeks, aga lihtne oli sattuda vanadele radadele. Aga nagu Declan teadis Kierangi, et asjad võivad kiiresti kontrolli alt väljuda, ja nii läks ta ülikooli, õppis kriminoloogiat, keskendudes kriminaalpsühholoogiale. Mõnes mõttes ta maksis oma mineviku eest – ja pani oma mineviku maksma.

Nad polnud kunagi teinud midagi *liiga* kohutavat. Declan oli teinud mõned „üleandmised” McNamara klanni, liri perekonna